

Γεννημένοι στο μεσοπόλεμο, τριαντάρηδες όλοι τους στην αυγή της δεκαετίας του '60, ποζάρουν χαμογελαστοί γύρω από ένα 500αράκι.

Στην Διονυσίου Αρεοπαγίτου κάτω από έναν καθαρό, λαμπρό Αττικό ήλιο λίγο πριν από την εκκίνηση του Η' Δ.Ρ.Α.

Έχοντας επιζήσει από τη ζοφερή Κατοχή και από την Εμφυλιακή βία, είχαν όλη την πίστη να ελπίζουν σε ένα μέλλον πιο φωτεινό, πιο αισιόδοξο, πιο ανθρώπινο.

Τέσσερις άνδρες με διαφορετικές καταβολές, με άλλα επαγγέλματα και διαφορετικές πορείες. Μα εκείνη την άνοιξη και για αρκετές ακόμα, τους συνέδεε η λέξη φιλία

Από αριστερά ο Λεάνδρος. Ψυχίατρος. Μια πρωτοποριακή επαγγελματική επιλογή, εκείνη την εποχή, σε μια Ελλάδα που δεν είχε ακόμα αλωθεί από το στρες. Ερχόταν όμως, σιγά - σιγά. Έπλεε από τη δύση στα μέρη μας.

Δίπλα του ο Σταύρος. Χρυσοχόος. Έχει γλιτώσει από θαύμα το εκτελεστικό απόσπασμα το θέρος του '44. Έχει παραμείνει ζωντανός και από το χάος του Εμφυλίου στο Γράμμο Όλα τα μελλούμενα θα ήταν καλύτερα.

Από την άλλη πλευρά του αυτοκινήτου ο Τάκης. Εμπόριο πουλερικών, τότε, στις παρυφές της πλατείας Κολωνακίου. Έλκεται και αυτός από το πρωταναναπτυσσόμενο μεταπολεμικά σπορ του αυτοκινήτου.

Τελευταίος δεξιά, με το σταυρωτό σακάκι ο Βαγγέλης. Οι δυσκολίες εκείνων των καιρών τον έσπρωξαν στη θάλασσα. Καπετάνιος του εμπορικού ναυτικού, τότε, σε ένα επάγγελμα

σκληρό αλλά προσοδοφόρο.

Ο Τάκης και ο Σταύρος ήταν πλήρωμα σε εκείνο το Δ.Ρ.Α και κατάφεραν να επιστρέψουν το μικρό ταλαιπωρο Ιταλικό αυτοκίνητο, στον τερματισμό. Με αριθμό συμμετοχής 125, ήταν πιθανότατα και το πιο αδύναμο από τα 65 οχήματα που συμμετείχαν. Ήταν το 32ο από τα 35 αυτοκίνητα που αντίκρισαν την καρώ σημαία, εκεί στην Δ. Αρεοπαγίτου πάλι, μετά από 2.933 χιλιόμετρα μιας αλλιώςτικής Ελλάδας.

Γράφω αυτό το μικρό σημείωμα, διότι πριν λίγες μέρες εγκατέλειψε τον μάταιο κόσμο μας ο τελευταίος επιζών από το εικονιζόμενο κουαρτέτο. Ο Βαγγέλης, στα 87 του, με το μυαλό ακόμα να κόβει σαν καλοακονισμένο ξυράφι, παρά τα κινητικά προβλήματα που τον ταλαιπώρησαν τελευταία.

Είχε προηγηθεί, νωρίς και με αδόκιμο τέλος ο Λέανδρος, ακολούθησε ο Σταύρος κάπως έτσι και αυτός, και μετά ο Τάκης.

Είναι στιγμές που νιώθω ότι οι γενιές των πατεράδων μας, εκείνοι τέλος πάντων που ήρθαν στον Ελληνικό κόσμο τον μεσοπόλεμο, πέρασαν πολύ δύσκολα μικράτα, μα έκτοτε η ζωή τους καλύτερευε. Αυτό, μπορεί να υποστηριχτεί ακόμα και για όσους ταλαιπωρήθηκαν σε

φυλακές και ξερονήσια. Είχαν βέβαια απώλειες. Ήταν βαρύ, πολύ βαρύ το τίμημα της γενιάς τους.

Αντίθετα με την δική μας γενιά, όπου τα πράγματα δείχνουν να είναι ανάποδα. Ευκολότερα νιάτα, αλλά ανατροπές από την μεσηλικία και μετά όπου δυσκολεύουν τα σενάρια, χωρίς δυνατότητα επέμβασης.